

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **POWER, a.s.**, IČ 06664733, se sídlem Olštýnská 607/1, Praha 8, zast. Mgr. Ivem Kroužkem, advokátem, se sídlem Kroftova 3370/20, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 40664/2021-900000-312, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 27. 4. 2022, č. j. 52 Af 52/2021-85,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Celní úřadu pro Pardubický kraj rozhodnutím ze dne 10. 9. 2020, č. j. 20826-12/2020-590000-12, žalobkyni shledal vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2019 (dále též „zákon o hazardních hrách“). Přestupku se žalobkyně dopustila jako provozovatelka hazardní hry ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách tím, že provozovala hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování, jež byly stanoveny v povolení Ministerstva financí č. j. MF-20378/2017/34-26, ve výroku IV., v bodě 15 (dále jen „základní povolení“). Minimálně dne 3. 12. 2019 v 11 hod. 21 min. ve svém herním prostoru s názvem *CASINO POWER*, Odborářů 346, 530 09 Pardubice, nezajistila, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započitatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina Úřadu městského obvodu Pardubice II č. j. 5852/2018/ÚMOII/OVV/JŘe, jejichž provoz byl zahájen. Celní úřad za

spáchání výše uvedeného přestupku uložil žalobkyni podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách pokutu ve výši 80.000 Kč.

[2] Žalovaný nadepsaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil a rozhodnutí celního úřadu.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítla, že žalovaný nesprávně interpretoval § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, jakož i výrok IV. bod 15 základního povolení, z nichž dle žalobkyně nelze dovodit, že by hra u více hracích stolů živé hry nemohla být zajištěna i jen jedním krupiérem. Správní orgány svým výkladem měly formulovat novou povinnost nad rámec zákona, dle které by žalobkyně musela zajistit přítomnost více krupiérů už v době zahájení kontroly, bez ohledu na konkrétní okolnosti případu. Tento výklad přehlíží realitu provozování kasina, zejména co se týče aktuálního počtu zákazníků, provozních nákladů a zájmu o hru „Šťastné kolo“, které se kontrola v posuzovaném případě týkala. Setrvání na tomto výkladu by pro žalobkyni mohlo mít likvidační dopad s ohledem na zvýšené personální náklady. Simulace živé hry provedené při kontrole pracovníky celního úřadu neprobíhala za standardních podmínek, jelikož se pracovníci celního úřadu neregistrovali dle § 45 zákona o hazardních hrách a bylo nutné přerušit provoz provozovny. Simulace živé hry tedy neprobíhala tak, jakoby tomu bylo při běžném provozu kasina.

[4] Postup správních orgánů také odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, neboť *„celní úřad ukládá povinnosti jdoucí svým obsahem nad rámec zákona o hazardních hrách a nadto za porušení takto nově formulovaných povinností její adresáty sankcionuje“*. Žalobkyně rovněž namítala, že výklad celních orgánů odporuje i čl. 11 a čl. 26 Listiny a zásadám *„legitimního očekávání, právní jistoty či předvídatelnosti, zejména pak zásadou proporcionality“*. Žalovaný se přitom touto námitkou vznesenou již v odvolání nezabýval.

[5] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Předně konstatoval, že žalovaný se s námitkami žalobkyně vznesenými v odvolání řádným způsobem vypořádal, přičemž jeho povinností nebylo reagovat na každý individuální argument žalobkyně. Podle krajského soudu mezi účastníky nebylo sporné, že Ministerstvo financí vydalo žalobkyni základní povolení, v němž je ve výrokové části IV, v bodě 15, uvedeno následující: *„Provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen“*. V souladu s tímto povolením musí provozovatel kasina po celou provozní dobu kasina umožnit hráčům kdykoliv bezodkladně zahrát živou hru současně na všech započítatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen. Tímto opatřením má být docíleno toho, aby provoz živé hry byl hlavní činností kasina a nevznikala tzv. kvazikasina. Z protokolu o kontrole pak jednoznačně plyne, že s ohledem na průběh simulace hry nebyla pracovníkům celního úřadu umožněna současně hra na započítatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina Úřadu městského obvodu Pardubice II č. j. 5852/2018/ÚMOII/OVV/JŘe, jejichž provoz byl zahájen.

[6] Námitky týkající se interpretace § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách se pak podle krajského soudu mívají s důvody, o něž je opřen výrok žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nebyl postižen za porušení tohoto ustanovení [§ 123 odst. 3

pokračování

písm. g) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2019], nýbrž za to, že provozoval hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování, jež mu byly stanoveny v základním povolení. Nesprávnou právní kvalifikaci svého jednání přitom žalobce v žalobě nenamítal a soud takovou argumentaci nemůže za žalobce domýšlet.

[7] Důvodné pak krajský soud neshledal ani námitky směřující k porušení zásad legitimního očekávání, právní jistoty, předvídatelnosti a proporcionality, popřípadě práva na svobodu podnikání a práva vlastnit majetek žalobkyně, jelikož žalobkyni byly podmínky provozování živých her v její provozovně známy od počátku, přičemž přísná pravidla nastavená pro provozování hazardních her sledují legitimní cíl. Kontrola podle krajského soudu proběhla řádně, přičemž bylo povinností žalobkyně, aby vytvořila podmínky pro výkon kontroly.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Zopakovala námitky vůči rozhodnutí žalovaného vznesené též ve správní žalobě, podle kterých správní orgány svým výkladem § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, jakož i výroku IV. bod 15 základního povolení, vytvořily žalobkyni nové povinnosti. Nesouhlasí s tím, že by v kasinu byla nutná přítomnost více než jednoho krupiéra, který je schopný obsloužit více stolů živé hry „Šťastné kolo“ v souladu s pravidly této hry. Setrvává rovněž na svých námitkách, podle kterých představují podmínky provozu živé hry nastavené správními orgány zásah do jejího práva vlastnit majetek a práva na podnikání, jelikož mohou být pro stěžovatelku likvidační.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud nesprávně dovodil, že registrační povinnost dle § 45 zákona o hazardních hrách se vztahuje toliko k účasti na technické hře, a přehlédl přitom, že tato registrace je nezbytným zákonným předpokladem samotného vstupu do kasina. Zaměstnankyně kasina tak byla nucena přerušit provoz kasina při vstupu pracovníků celního úřadu, jinak by došlo k porušení zákona o hazardních hrách, a nezavolala proto další kolegy. Krajský soud v této souvislosti také nesprávně vyložil pravidlo, že provozovatel kasina má zajistit *„bezodkladné umožnění současné hry nejméně u 3 hracích stolů živé hry“*, jelikož úmyslem zákonodárce bylo ponechat provozovateli hry patřičnou volnost při naplnění této podmínky. Konkrétní způsob naplnění této podmínky zákonem ani podzákonnými předpisy stanoven není. Rozsudek krajského soudu je tím podle stěžovatelky nezákonný, jelikož soud nesprávně vyložil ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách a potažmo výrok IV. bodu 15 základního povolení.

[10] Krajský soud se podle stěžovatelky nijak nevypořádal s námitkami stěžovatelky směřujícími proti nesprávné a nezákonné interpretaci § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, jež je pouze modifikována a zpřísněna danou podmínkou výroku IV. bodu 15 základního povolení pro živou hru. Pokud krajský soud v tomto směru námitky stěžovatelky týkající se interpretace ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách zcela pominul a vypořádal se s nimi s pouhým konstatováním, že žalobkyně byla postižena za porušení podmínky výroku IV. bodu 15 základního povolení pro živou hru, a nikoliv

za porušení daného ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, postupoval nesprávně a v rozporu se zákonem.

[11] Stěžovatelka nakonec namítá, že krajský soud měl posoudit, zda ustanovení právního předpisu, na základě kterého celní správa jednání žalobkyně právně kvalifikovala, lze v dané věci skutečně aplikovat. Odkazuje zde na rozsudky NSS ze dne 7. 10. 2021, č. j. 2 As 236/2020-45, a Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 51 Af 50/2020-39, kde tyto soudy dospěly k závěru, že pokud zákon o hazardních hrách postihuje porušení určité zákonné povinnosti samostatnou skutkovou podstatou, nelze přestupce postihnout za porušení totožné povinnosti stanovené v základním povolení, které je dle zákona o hazardních hrách trestáno přísněji.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka nevznáší žádnou novou argumentaci a stále opakuje stejné námitky. Všechny tyto námitky přitom byly vypořádány již správními orgány. Na toto vypořádání tedy odkázal, a dále citoval relevantní judikaturu, ve které se soudy ve správním soudnictví zabývaly skutkově obdobnými případy, jako v posuzovaném případě, přičemž dospěly ke shodným závěrům jako krajský soud v projednávané věci. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 51 Af 50/2020-39, na který odkazuje stěžovatelka, považuje žalovaný za ojedinělý, a se závěry obsaženými v tomto rozsudku se neztotožňuje.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jelikož krajský soud se nezabýval námitkami stěžovatelky směřujícími proti nesprávné a nezákonné interpretaci ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval touto námitkou stěžovatelky.

[16] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na*

pokračování

níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

[17] V posuzovaném případě je z napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval námitky stěžovatelky vztahující se k výkladu § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách pro posouzení věci relevantní. V odst. 30 napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že „[n]ámitky týkající se interpretace § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách se mívají s důvody, o něž je opřen výrok žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nebyl postižen za porušení tohoto ustanovení [§ 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2019], nýbrž za to, že provozoval hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování, jež mu byly stanoveny v povolení Ministerstva financí ČR č. j. MF-20378/2017/34-26.“ Úvaha krajského soudu o předmětné námitce stěžovatelky je zde tedy výslovně vyjádřena, a napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

[18] K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že napadený rozsudek obsahuje v bodech 25 - 29 podrobnou argumentaci k závěru, že stěžovatelka svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, jehož spácháním byla shledána vinnou správními orgány, a krajský soud se tedy s okolnostmi podstatnými pro vznik odpovědnosti za přestupek zabýval.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, která je pro posouzení věci stěžejní, a to zda stěžovatelka v posuzovaném případě spáchala přestupek dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách.

[20] Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleném herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen.*“

[21] Stěžovatelka v posuzovaném případě ve svých podáních konstantně rozvíjí obsáhlou argumentaci ohledně obecného výkladu obsahu povinností, pro jejichž porušení byla shledána vinnou ze spáchání přestupku, tj. zejména jakým způsobem má být vykládán požadavek na bezodkladné umožnění současné hry na několika hracích stolech (tj. zda je nezbytná stálá přítomnost více krupiérů v provozovně nebo zda oproti tomu může více živých her obsluhovat pouze jeden krupiér), a jaký by mohl mít tento výklad dopady na její podnikání.

[22] V posuzovaném případě je nicméně rozhodující pro vznik odpovědnosti stěžovatelky za přestupek posouzení otázky, zda v době kontroly provedené celním úřadem bylo zjištěno provozování živé hry v rozporu s podmínkami v základním povolení, či nikoliv.

[23] V odst. 4 bod 15 základního povolení je stanoveno, že „[p]rovozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen“.

[24] Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo porušení povinnosti shledané stěžovatelkou vymezeno tak, že „minimálně dne 03.12.2019 v 11:21 hodin ve svém herním prostoru s názvem „CASINO POWER“ na adrese Odborářů 346, 530 09 Pardubice (dále jen „provozovna“) nezajistil[a], aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započítatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina Úřadu městského obvodu Pardubice II č.j. 5852/2018/ÚMOII/OVV/JŘe, jejichž provoz byl zahájen.“

[25] Krajský soud v napadeném rozsudku v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného odkázal na protokol o kontrole ze dne 3. 1. 2020, č.j. 204/2020-590000-61, ze kterého se podává, že „hráč účastníci se živé hry u stolu 4 projevil dne 3. 12. 2019 v čase 11 hod. 20 min. 24 vteřin přání ukončit svoji hru a vrátit žetony. Na vyslovený požadavek osoba obsluhující kola štěstí reagovala sdělením, že musí na bar, kde bude druhá kolegyně. U baru se však nenacházela žádná obsluha, jedinou přítomnou osobou v čase kontroly byla povinná osoba. V čase 11 hod. 21 min. 33 vteřin požádali členové kontrolní skupiny o zahájení živé hry hráče, který se do té doby zdržoval v herním prostoru a mohl se do té doby účastnit hazardní hry na THZ, případně konzumace u baru. Novému hráči hra umožněna nebyla, neboť zde nebyla přítomna další kolegyně, která by novému hráči vydala žetony.“ (odst. 28 napadeného rozsudku krajského soudu).

[26] V protokolu o kontrole se dále uvádí, že „11:21:33 hod. projeví kontrolující příslušníci přání zahájit živou hru hráče, který se do té doby zdržoval v herním prostoru a mohl se do té doby účastnit hazardní hry na koncovém zařízení technické hry případně konzumaci u baru.“ Z protokolu však vyplývá, že pro nepřítomnost kolegyně jediné přítomné pracovnice nebyla hra dalšího hráče umožněna. Z protokolu dále vyplývá, že při obsluhování více živých her jednou pracovnící docházelo k prodlevám při vyhodnocování hry, a hráči, kteří si přáli v 11:25:56 hod. ukončit hru, nemohli vrátit zapůjčené žetony až do příchodu další zaměstnankyně, ke kterému došlo v 11:29 hod.

[27] Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na obsah protokolu o kontrole, jakož i videozáznamu z průběhu kontroly, který je součástí správního spisu, za jednoznačné, že stěžovatelka nebyla schopná v době kontroly zajistit živou hru na všech započítatelných stolech živé hry uvedených v povolení k umístění kasina hru současně a bezodkladně. V průběhu hry docházelo k prodlevám a jediná přítomná zaměstnankyně, která hru u všech stolů živé hry obstarávala, nebyla schopná věnovat jednotlivým stolům pozornost, kterou je třeba při provozu živé hazardní hry vyžadovat, aby nedocházelo k manipulacím s hrou ze strany hráčů nebo jiných přítomných osob, a zároveň nebyla schopná zajistit všechny úkony spojené s provozem hry. Další dvě zaměstnankyně stěžovatelky se následně dostavily až s časovým odstupem, a do průběhu zahájené hry prakticky nezasáhly (první z nich, paní Z. F. zajistila pouze vrácení žetonů hráčů končících hru, a druhá, paní T. E., se dostavila až po ukončení hry).

[28] Nedůvodné jsou pak v této souvislosti námitky stěžovatelky, podle kterých byl průběh hry ovlivněn jednáním osob provádějících kontrolu, které se odmítly registrovat

pokračování

dle § 45 zákona o hazardních hrách, a bylo proto nutné přerušit provoz provozovny. Stěžovatelka neuvádí, z jakého důvodu by měly být tyto okolnosti relevantní k prokázání schopnosti umožnit současně a bezodkladně živou hru na všech započitatelných stolech živé hry uvedených v povolení k umístění kasina, a jakým způsobem se měly negativně projevit na průběhu živé hry. Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že dva další zaměstnanci se dostavili na místo až po zahájení kontroly „výlučně z důvodu stojícím na straně celní správy“, z argumentace stěžovatelky nevyplývá, proč by měl být pozdní příchod dalších zaměstnanců kladen za vinu zaměstnancům celní správy provádějícím kontrolu, respektive z jakého důvodu pracovnice přítomná při zahájení kontroly bezodkladně nezavolala další kolegy, jak by tomu (dle tvrzení stěžovatelky) bylo v běžném provozu. I s ohledem na tyto skutečnosti výklad § 45 zákona o hazardních hrách (respektive správnost výkladu provedeného krajským soudem) nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní pro posouzení věci, a touto námitkou stěžovatelky se proto více nezabýval.

[29] Co se týče výkladu požadavku vyjádřeného ve výroku 4 bodu 15 základního povolení vždy bezodkladně umožnit současně hru na započitatelných stolech uvedených v povolení k umístění kasina (respektive obdobně formulovaného pravidla v § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách), Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze skutkových okolností posuzovaného případu vyplývá, že stěžovatelka nebyla tento požadavek prostřednictvím jediné zaměstnankyně přítomné v době zahájení simulace hry schopna naplnit. Za skutkové situace, kdy stěžovatelka neměla svůj provoz organizačně zajištěn tak, aby bylo možné v případě vzniku potřeby provozovat živou hru současně a bezodkladně na všech povolených stolech živé hry, považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné provádět obecný výklad předmětného ustanovení základního povolení, popřípadě § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, který by postihoval jiné myslitelné situace, než jaké zde byly v posuzovaném případě. Odpovědnost stěžovatelky za přestupek dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách totiž plyne z porušení jejích povinností v konkrétním případě zjištěném při kontrole provedené dne 3. 1. 2020, kdy má Nejvyšší správní soud s ohledem na skutková zjištění správního orgánu za prokázané, že stěžovatelka skutkovou podstatu tohoto přestupku naplnila.

[30] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud se měl zabývat otázkou, zda ustanovení právního předpisu, na základě kterého celní správa jednání žalobkyně právně kvalifikovala, lze v dané věci skutečně aplikovat. Odkazuje zde na rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2021, č. j. 2 As 236/2020–45, a Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, č. j. 51 Af 50/2020-39, kde tyto soudy dospěly k závěru, že pokud zákon o hazardních hrách postihuje porušení určité zákonné povinnosti samostatnou skutkovou podstatou, nelze přestupce postihnout za porušení totožné povinnosti stanovené v základním povolení, které je dle zákona o hazardních hrách trestáno přísněji.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě této námítky se nejedná o okolnost, která by představovala výjimku z dispoziční zásady dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterou by měl krajský soud povinnost se zabývat z úřední povinnosti. K vadě spočívající v tom, že správní orgán použil na věc ustanovení právního předpisu, které nebylo na danou věc aplikovatelné, totiž přihlíží krajský soud z úřední povinnosti i ve věcech správního trestání jen tehdy, pokud žalobce uplatní včasné žalobní námítky týkající se zákonnosti

napadeného rozhodnutí, jejichž vypořádáním by musel soud akceptovat aplikovatelnost takové právní úpravy na projednávaný případ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018–110, č. 4007/2020 Sb. NSS, odst. 28). Argumentace stěžovatelky ve správní žalobě byla sice velmi obsáhlá, ale neobsahovala žádné námitky, které by vyjadřovaly nezákonnost právní kvalifikace jednání stěžovatelky jako přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách (tj. subsumpci zjištěného skutkového stavu pod tuto skutkovou podstatu přestupku). Krajský soud proto nebyl povinen se touto otázkou zabývat. S ohledem na tuto skutečnost je pak třeba tuto námitku poprvé uvedenou až v kasační stížnost označit za nepřístupnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[32] K ostatním stížnostním námitkám, kdy stěžovatelka namítá, že správní orgány svým výkladem právních předpisů vytvořily stěžovatelce nové povinnosti, a že došlo k zásahu do jejího práva vlastnit majetek a svobodně podnikat, Nejvyšší správní soud v souhrnu konstatuje, že tyto námitky jsou vzneseny pouze obecně a nevztahují se k žádné konkrétní argumentaci krajského soudu. Krajský soud se těmito námitkami ve svém rozsudku v bodech 31 - 36 zabýval, a Nejvyšší správní soud nespatřuje v jeho úvahách žádné pochybení. Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že stěžovatelce byla uložena pokuta za konkrétní porušení jejích povinností plynoucích ze základního povolení shledaných v jednom konkrétním případě zjištěném při provedené kontrole, a předmětné námitky proto překračují rámec přezkumu potřebného k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu